

SLECHETNĚ PANÍ PANÍ
KAROLINĚ SVĚTLÉ
SLAVNÉ SPISOVATELCE
VELEZASLOUŽILÉ VLASTENCE,
PROTEKTORCE
ŽENSKÉHO VÝROBKOVÉHO SPOLEČNOSTI V PRAZE
ČESKÉHO ŽENSKÉHO DOBROUŠNÉHO SPOLEČNOSTI (K. S. V. LIBERCI)
AČI, AČI.
K ŠEDESÁTÝM
NAROZENINÁM

Rediscovering Karolina Světlá

by Diana Štěpničková

BESEDA
dne 6. dubna 1861.
na Žofíně o půl 3. hod.

Karolina Světlá

By redesigning a bookseries Ještědské romány I would like to reintroduce a significant czech writter from the group May School, and one of the first czech feminists – Karolina Světlá, to the young generation.

I looked into the current design of classical literature and studied the design development of the book Vesnický román (first book from the Ještědské romány edition) from 1867 to 2019.

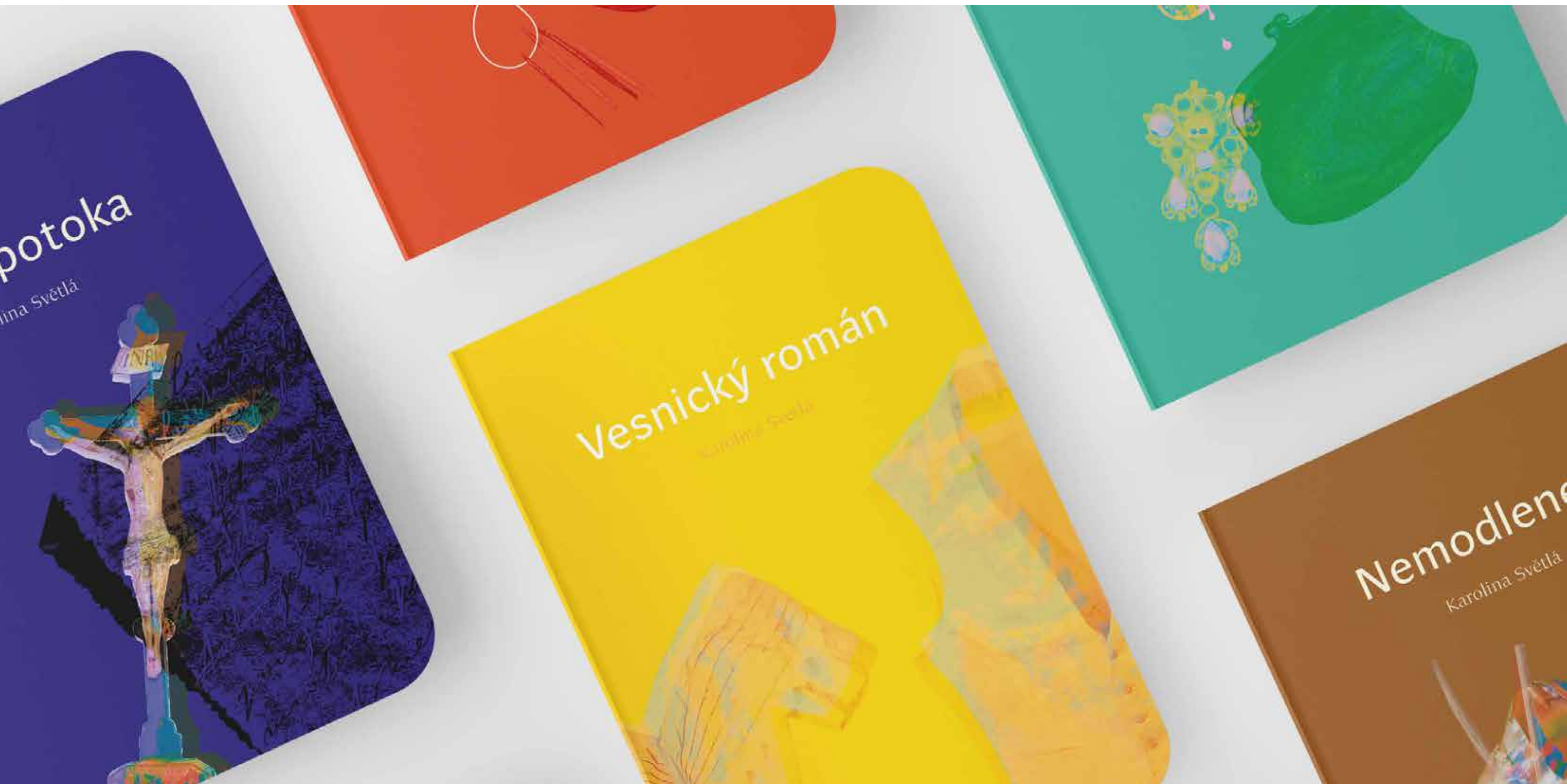
I found out that the number of published edition has been slowly decreasing over the years.

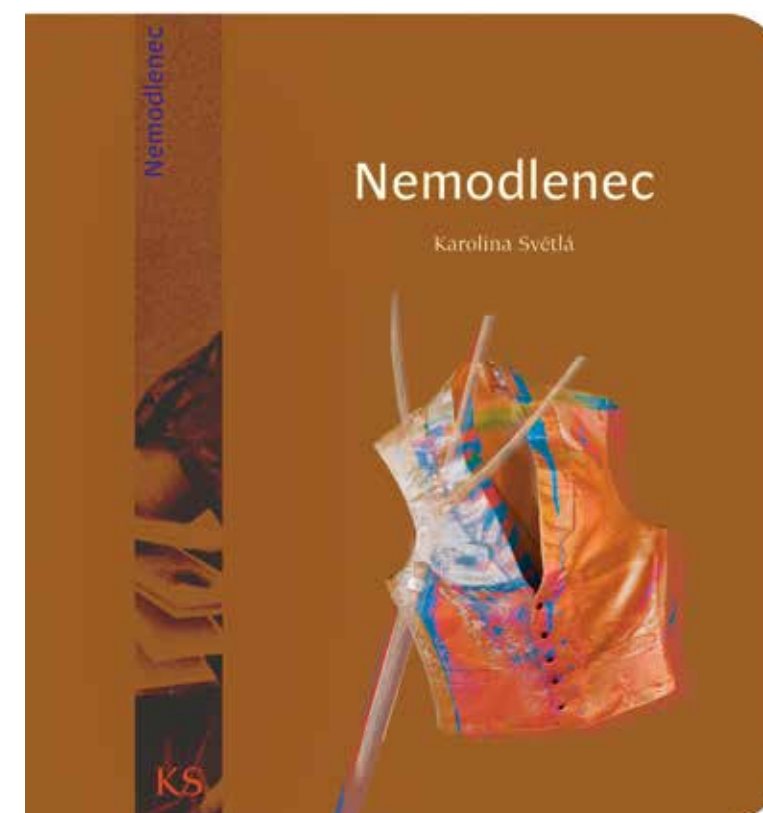
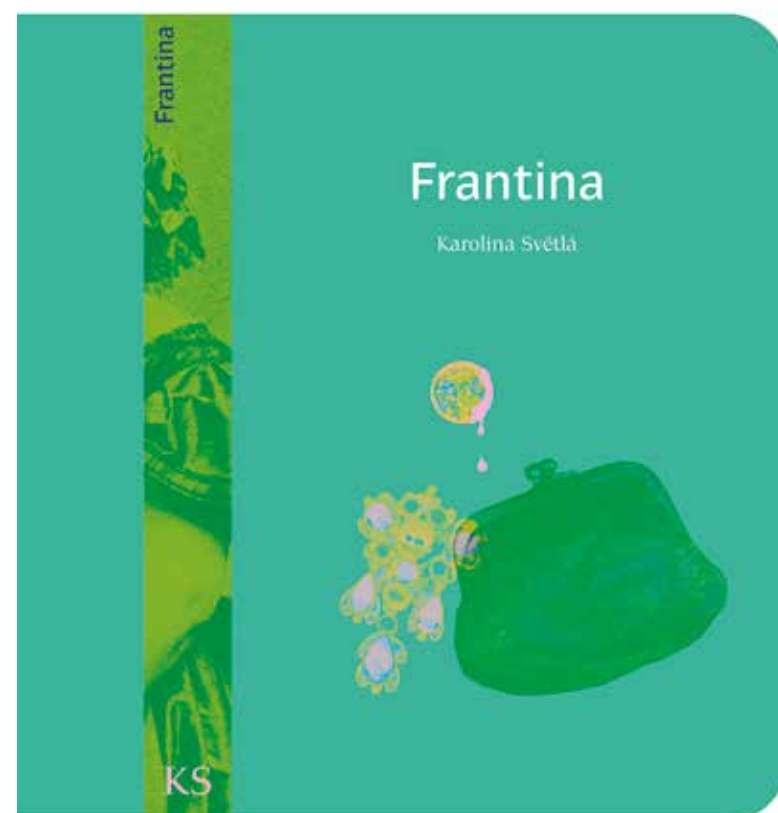

I visited the archives and the exhibition of **Podještědské muzeum** in Český Dub and took photos of the inheritance.

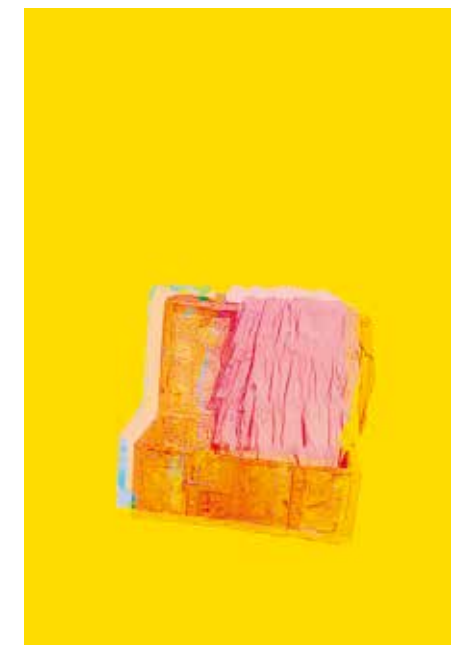
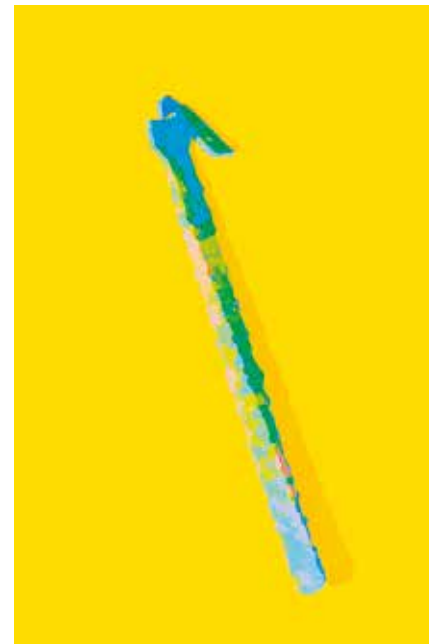

Then I used these photos to create the book cover design. The objects on the cover always correspond with storyline of the book.

Inside - There is a stylized series of objects throughout each book accompanying the storyline.

19

Antoš se od dětí nehnul, chtěl jim ve všem sloužit sám, ale nebyl u nich mnoho platen. Hoši měli sice velkou radost poznavše otce, ale čeho si žádali, to jim musela přec jen Sylva podat i udělat. Antoš rozžáril se za touto příčinou několikrát tak velice na Sylvu, že ostychavě před ním ucouvla. Nemohla ho teď již ani poznati; nadarmo hledala v jeho oku i hlasu měkkost a vřelost v nich spočívající, když se před několika hodinami shledali. Byl celý změněn.

Když lékař, přijížděje druhého dne, prohlásil, že mají děti skutečně neštovice i že je stav jejich dosti povážlivý, tu počal Antoš Sylvu odháněti od jejich lože.

„Jdi, již jdi,“ vybízel ji neustále, „ubytuj se někde jinde, co budou děti nemocny; jsi mladá, mohla bys jednou na ně naříkat, že tě připravily o krásu. Hladké líce jsou velkou u ženštiny věcí, zradí pro ně třeba i vlastní krev.“

Sylva však neuposlechla, trpělivě snášela jeho tvrdý rozmar, přičítajíc ho jedině velké starosti o milované děti. Neuhodla, že je v něm trpkosti a bolu ještě za příčiny jiné. Jak ale Antoš nepřestával nevděčně ji odháněti, počínaje si den co den drsněji, ač se nemoc dětí nehoršila, tož se v ní probudila dávná vzdorovitost a stará se v ní ozvala Sylva.

„Půjdu tedy, půjdu, když tomu mermomocí chcete,“ odpověděla mu s hněvivým pláčem, „ale nejen na několik dní, až

